

MILOSRDNÍ BRATŘI K SITUACI VE ZDRAVOTNICTVÍ

Milosrdní bratři působí aktivně na území Čech a Moravy již přes 400 let v oblasti zdravotnictví. V současné době provozují spolu s laickými spolupracovníky nemocnici ve Vizovicích. Jejich heslem je „Tělem k duši“. Jejich čtvrtým řeholním slibem (oproti ostatním řeholním společenstvím, které mají sliby pouze 3 – chudoba, čistota, poslušnost) je „hospitalita“. Bratři tuto hospitalitu chápou jako službu bližnímu v nouzi za každé situace. Plně se ztotožňují s prohlášením otců biskupů k situaci ve společnosti.

Je to už přes 20 let, kdy máme v našem státě svobodu slova a kdy můžeme využít veškeré prvky demokracie a s ní samozřejmě i přicházející rizika. Přesto, že už bychom se měli umět chovat jako dospělí lidé, stále to neumíme. Situace ve zdravotnictví, ale i v jiných odvětvích to jasně zobrazuje. U dítěte je chování, kdy si chce za každou cenu prosadit svou součástí jeho vývoje, u dospělého člověka je to však již jeho charakter.

V žádném případě nesouhlasím s postojem lékařů, jako minoritní skupiny pracovníků pracujících ve zdravotnictví a jejich odborů, kteří svého postavení ve funkci „pomáhajících profesí“ využívají ke zlepšení své životní úrovně bez ohledu na situaci ve zdravotnictví a ve společnosti, bez ohledu na svou odpovědnost ve vztahu k nemocnému člověku a dokonce i bez ohledu na další lidi pracující ve zdravotnictví.

V každé nemocnici by měla být práce chápána jako společná. Podíl na uzdravení člověka nese přece každý pracovník nemocnice stejný, dle svého zařazení. Vždyť první, co pacient v nemocnici zhodnotí je tamní strava, a ne kolik dostane prášků. Tyto složky, které jsou v tzv. nepřímém styku s klientem, mají samozřejmě velký vliv na jeho psychiku a potažmo na celkovou léčbu. Pokud budeme my, zdravotní pracovníci, chápat svou službu jako týmovou, předejdeme tak někdy zbytečně komplikovaným selektivním řešením.

Vážím si těch lidí, kteří chápou svou práci s nemocným člověkem, jako pomoc bližnímu v nouzi. Nedomnívejme se, že nás vyléčí pouze antibiotika a infuze. V léčbě je důležitá i duchovní složka. Musí být její součástí. Pro nevěřícího člověka je to rozhovor a pro věřícího např. podání svátostí. Ale pro každého je to komunikace, zájem o druhého. Jistota pacienta, že mu bude pomoheno a že nezůstane na léčbu sám.

Zdravotnictví samo, je dnes nemocné. Proto se musí léčit. K těmto změnám však potřebuje čas a především opravdu zralý a dospělý zdravotní personál. Základním úkolem každé společnosti je, postarat se o své nemocné, postižené a staré spoluobčany. Jak se potom ta která společnost s tímto úkolem vypořádá, tak se v této společnosti hodnotí míra demokracie. Dávejme lidem pracujícím i v jiných odvětvích příklad. Nezaměňujme proto tuto pomoc s obchodem a chovejme se k sobě jako lidé.

Br. Martin Richard Macek O. H., DiS
*představený milosrdných bratří Čech a Moravy
převor brněnský a valtický
2. rádce provincie rakouské
člen provinční etické komise*